

zdravotnictví v dohodě s ministerstvem sociální péče, nemá převyšovati úspory, jichž pojišťovna docílila ústavním léčením nemocného příslušníka rodiny, tudíž tím, že nemusila sama svým nákladem poskytovat mu lékařskou pomoc, léčiva a pomůcky therapeutické. Z toho vyplývá, že nelze oduznati straně žalující právo domáhati se náhrady nákladů za léčení a ošetřování příslušníka pojištěncovy rodiny na těch, kdož jsou povinni poskytovat ošetřovanci výživu, v souzeném případě na žalovaném manželi ošetřovanky, jenž podle § 91 obč. zák. v mezích své majetnosti a výdělečné mohoucnosti jest povinen manželce poskytovat slušnou výživu, tudíž i léčení. Učinila-li tedy za něho (za žalovaného) strana žalující náklad na léčení, jak v žalobě se tvrdí a jak ostatně jest i nesporné, jest se zabývatí jejím žalobním nárokem, odůvodněným ustanoveními §§ 91 a 1042 obč. zák., a podle výsledku věc rozhodnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Vývody rekursu nejsou s to, by vyvrátily správnost úsudku odvolacího soudu a důvodů napadeného usnesení, že v souzeném případě, v němž jde o náhradu nákladů za nemocniční ošetření příslušníka pojištěncovy rodiny, nikoli pojištěnce samého, v úvahu přichází co do hrazení těchto nákladů jen předpis § 150 zák. čís. 221 z roku 1924 sb. z. a n. Podle tohoto zákonného předpisu, jenž zákonem č. 184 z roku 1928 nebyl změněn, jest nemocenská pojišťovna, stalo-li se nemocniční léčení na její poukaz, s jejím přivolením, povinna hraditi jen část nákladů s nemocničním ošetřením příslušníka pojištěncovy rodiny spojených. Z ustanovení, že nemocenská pojišťovna jest povinna hraditi jen část nákladů spojených s nemocničním ošetřením příslušníka pojištěncovy rodiny, plyne nesprávnost stěžovatelova názoru, že se žalobce musí spokojiti jen tím, co mu nemocenská pojišťovna za nemocniční ošetření jeho manželky již zaplatila, a že náhradu nákladů převyšujících tuto částku na nikom, tedy ani na něm nemůže požadovati, neboť tento názor nemá oporu v zákoně, ba přímo se přiči ustanovení § 150. Jest proto přisvědčiti názoru odvolacího soudu, že zbývající, dosud nezaplacená část těchto nemocničních nákladů musí býti hrazena žalovaným v mezích jeho majetkové a výdělečné mohoucnosti, jsou-li tu předpoklady §§ 91 a 1042 obč. zák. Nepochybil proto soud odvolací, zrušiv k vůli zjištění těchto okolností napadený rozsudek a nařídív doplnění řízení soudem první stolice v těchto směrech.

Čís. 11047.

Povolení prozatímního opatření obstkou pohledávky nezakládá o sobě oddělné právo na pohledávce ve smyslu § 11 vyr. řádu.

Vymáhající věřitel, vedoucí exekuci po zahájení vyrovnání o dlužníkově jmění, musí již v návrhu na povolení exekuce dostatečně doličiti vznik oddělného práva na věcech, na něž vede exekuci. Neučinil-li tak,

není soud povolující exekuci oprávněn, konati v tomto směru šetření, nýbrž musí exekuční návrh zamítnouti, an nevyhovuje zákonu (§ 54 čís. 3 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 2. října 1931, R I 633/31.)

Soud první stolice povolil proti dlužníku, o jehož jmění bylo zahájeno vyrovnací řízení, exekuci zabavením pohledávek. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Vymáhající strana tvrdila v exekučním návrhu, že nabyla prozatímními opatřeními z 2. června a 24. září 1930, povolivšími jí obstavku pohledávek povinné strany, oddělného nároku na toto jmění povinné strany, který ji opravňuje k vedení exekuce i za vyrovnacího řízení, a kromě toho i tím, že povinná strana v nabídkách na své smluvní strany výslovně prohlásila, že svoluje k tomu, by, kdyby nesplnila smluvní závazky proti spolupracujícím živnostníkům, vojenská správa pokud se týče zemský úřad zaplatily dlužné pohledávky těchto živnostníků. Stanovisko toto však odporuje ustanovení §§ 10 a 11 vyr. ř. Tvrzení, že jde o právo smluvní, nebylo osvědčeno, ač to bylo povinností navrhovatele hledíc k ustanovení §§ 55 a 54 čís. 3 ex. ř., a ani ze spisů to nevyplývá. Nehledíc k tomu jest poukázati na doslov smíru ze dne 9. března 1931 tvořícího titul exekuční, v němž se praví, že otázka, zda obstavka vymožená žalující stranou na pohledávky žalované strany jest po právu, a zda tedy žalovaná strana bude s to pohledávku zaplatiti zcela nebo či jen vyrovnací kvotu, není dotčena tímto smírem. Jest samozřejmo, že smírem nemohlo se dostat vymáhajícímu věřiteli větších práv než ostatním věřitelům, účastněným na vyrovnání. Dále jest zdůrazniti, že, i kdyby bylo osvědčeno, že je tu smluvní závazek ve prospěch spolupracujících živnostníků vůbec, a tedy smluvní právo oddělné, není pohledávka vymáhající strany takovou pohledávkou, neboť vznikla tím, že žalující strana prodala a dodala žalované straně různý instalatérský materiál, který jí zbyl po provedení prací na novostavbě kasáren v R., jde tedy o pohledávku z obvyčejné dodávky materiálu, nikoliv za práci. Tím padá i tvrzení o smluvním právu oddělném. Nehledíc k tomu, pouhá obstavka pohledávky k zajištění podle § 379 čís. 3 ex. ř. není oddělným právem ve smyslu § 11 vyr. ř. a prozatímní opatření neposkytuje právo zástavní nebo uspokojovací, a nedává věřiteli přednostní práva před jinými věřiteli dlužníkovými (Neumannův komentář k § 378 ex. ř.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs uznává za správný názor napadeného usnesení, že se povolením prozatímního opatření obstavkou pohledávky nezakládá ještě oddělné právo po rozumu § 11 vyr. řádu. Ani dovolávaným soudním smírem ze dne 9. března 1931 nebylo zřízeno oddělné právo pro pohledávku smírem narovnanou, jak správně doličilo napadené usnesení,

a jest souhlasiti i s názorem rekursního soudu, že vymáhající věřitel v exekučním návrhu dostatečně nedolíčil ani vznik svého oddělného práva, k němuž se prý povinná firma smluvně zavázala, neurčitým tvrzením o stavebních nabídkách povinné strany, ani že byl na stavbách spolupracujícím živnostníkem a že vymáhaná pohledávka mu z takového právního poměru vznikla. Poněvadž tyto okolnosti byly podle povahy případu důležité pro opatření, která i soud exekuci povolující i soud exekuční měly vydati pro vedení exekuce (§ 54 čís. 3 ex. ř.), a před rozhodnutím o návrhu na povolení exekuce není soud oprávněn konati šetření (§ 55 druhý odstavec druhá věta ex. ř.), bylo exekuční návrh zamítnouti již proto, že nevyhovoval zákonu (§ 54 čís. 3 ex. ř.).

Čís. 11048.

Rozhoduje o povolení exekuce, může rekursní soud hleděti ke spisům vyrovnacího řízení o dlužníkově jmění jen tehdy, nebylo-li vyrovnací řízení v době podání exekučního návrhu ještě právoplatně ukončeno. Byl-li exekuční návrh podán již po právoplatném ukončení vyrovnacího řízení, nemůže rekursní soud k vyrovnání přihlížeti, nýbrž jest ponechati dlužníku, by se bránil příslušnými právními prostředky, jimiž však není rekurs.

(Rozh. ze dne 2. října 1931, R I 683/31.)

Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Stěžovatel vytýká, že rekursní soud neměl přihlížeti k vývodům dlužníkově rekursu, jímž napadl povolení exekuce prvním soudem proto, že prý bylo nesprávné vzhledem k obsahu soudního vyrovnání, které byl dlužník mezi tím provedl se svými věřiteli. Výtka jest odůvodněna. Úkolem rekursního soudu bylo přezkoumati usnesení prvního soudu, což se však mohlo státi jen na tom skutkovém podkladě, na jehož základě mělo býti a také bylo vydáno první rozhodnutí, tedy podle §§ 3 a 7 ex. ř. na základě exekučního návrhu a předloženého exekučního titulu. Rekursní soud přihlížel ke spisům vyrovnacího řízení, avšak neprávem, poněvadž by mohl k nim hleděti jen, kdyby vyrovnací řízení v čase podání exekučního návrhu nebylo ještě právoplatně ukončeno. Avšak podle § 60 vyr. ř. slov. přísluší proti výroku o schválení vyrovnání rekurs do patnácti dnů od jeho uveřejnění v úředních novinách, a to ohledně všech účastníků ode dne prvního uveřejnění počínajíc. V souzeném případě bylo uveřejněno usnesení o potvrzení vyrovnání datované ze dne 25. září 1930 v úředních novinách dne 5. prosince 1930, uběhla tedy lhůta k rekursu proti němu dne 20. prosince 1930. An exekuční návrh byl podán dne 23. prosince 1930, byl podán až po právo-